

SIGILLRING, m. 2. Ring, hvarpå vapen eller namnhiffer är graveradt, och hvilken begagnas som sigill.

SIGILLVAX, n. sing. Vax, som begagnas att deri aftrycka sigiller.

SIGNA, se *Segna*.

SIGNA, si'ngna, v. a. 1. Förkortadt af Valsigna. *Gud signe er!* — *S. sig*, v. r. Korsasig. — *V. n.* Genom vissa ordformler (till stor del ursprungligen böner), korsningar m. m. d. söka att framkalla öfvernaturliga verkningar. *S. öfver en sjuk. S. bört*, genom signeri fördriva.

SIGNAL, sinngnål, m. 3. (franskt ord, af lat. *Signum*) Visst aftaladt tecken, hvarigenom underrättelser, varningar, befallningar o. s. v. på afstånd lemnas. *Gifva fartygen s. till strid.* — Bildar en mängd sammansättningar, såsom: Nöd-, Upprorssignal, m. fl.

SIGNALBOK, -ålbók, f. 3. pl. — *böcker*. Bok, som innehåller förteckning på signaler till sjös.

SIGNALELD, m. 2. Eld, hvarmed gifves signal.

SIGNALEMENT, sinngnalemäng, n. 3. (fr.) Noggrann beskrifning på en persons yttre.

SIGNALERA, sinngnalëra, v. a. 1. Genom signaler gifva tillkänna. — *Signalerande*, n. 4. o. *Signalering*, f. 2.

SIGNALFLAGG, f. 1. Flagg, hvarmed signaler gifvas.

SIGNALISERA, sinngnalisëra, v. a. 1. Se *Signalera*.

SIGNALPIPA, sinngnålpi'pa, f. 1. Pipa, hvarmed signal gifves.

SIGNALRAKET, sinngnålraket, m. 3. Raket, som uppkastas, för att dermed gifva signal.

SIGNALSKOTT, n. 3. Skott, hvarmed signal gifves.

SIGNARE, m. 3. En, som öfvar signeri.

SIGNATUR, sinngnatur, m. 3. 1) Underskrift; namnteckning. — 2) Påskrift på apoteksflaskor.

SIGNERA, sinngnära, v. a. 1. (lat. *Signare*) Teckna, beteckna; stämpla. — *Signerande*, n. 4. o. *Signering*, f. 2.

SIGNERI, sinngneri, n. 3. Ett slags besvärjelse, då man genom vissa ordformler, korsningar m. m., söker att framkalla öfvernaturliga verkningar.

SIGNERSKA, f. 1. Qvinna, som öfvar signeri.

SIGNET, sinngnét, n. 3. o. 3. (medelt. lat. *Signetum*) Se *Sigill*, 1.

SIGNETRING, sinngnëtri'ng, m. 2. Se *Sigillring*.

SIGNIFIKATION, sinngnifikatschón, f. 3. (lat. *Significatio*) Betydelse, bemärkelse.

SIGNIFIKATIV, sinngnifikatí'v, a. 2. Betecknande, betydelsefull, uttrycksfull.

SIGT, m. sing. (t. *Sicht*; handelst.) En vexels förevisande till accept. *Utställa en vaxel på 14 dagar efter s. På åtta dagars s.*, att betalas åtta dagar efter presenteringen.

SIGTA, si'ggta, v. n. 1. Föra sigtet på ett gevär i en linie mellan ögat, kornet och målet, för att träffa rätt. *Lägga an och s. S. på en fende.* — *Syn.* Mätta, Anlägga, Syfta. [Sicka, Sikta.]

SIGTE, si'ggte, n. 4. (t. *Gesicht*) 1) *Syn*, synhåll. *Hafva i s., ha s. på*, se. *Få s. på, få i s.*, få se, få syn på. *Komma i s.*, komma i synhåll, blifva sedd. *Förlora ur s.*, förlora synen af, upphöra att se. *I s. af land*, i syn-

håll af land; så nära land, att det kan ses. — 2) Det märke på bakkdelen af ett skjutgevär, hvar-efter riktningen mot kornet tages. *Hålla ögat på s.-l. Hafva i s.*, hafva geväret riktadt på målet. — 3) (fig.) Se *Syfte*. *Hafva i s.*, åsyfta, hafva till mål. *Hvad kan han dermed ha i s?* — *Syn.* Se *Afsigt*. [Sicke, Sikte.]

SIGTLINIE, si'ggtlí'nje, f. 3. Den linie, som föreställes gå mellan ögat och målet öfver sigtet och kornet på ett gevär. [Sickt —. Sikt —.]

SIGTNING, f. 2. Handlingen, då man sigtar. *Syn.* Måttande, Syftande.

SIK, m. 2. Fisk af de Mjukfeniga, stundom en fot lång, blå, glänsande. *Coregonus Lavaretus*.

SIKEL, se *Sickel*.

SIKEL, m. 2. pl. *siklar*. Tunn stålskifva, hvarmed stålarbeten skrapas.

SIKER, si'k'r, m. sing. (fam.) Lufver, klippare.

SIKLÖJA, f. 1. Se *Stensik*.

SIKORI, --ri', se *Cikorja*.

SIKT, si'kt, m. 2. En låg cylinder eller ram med hålig botten, hvarigenom olika stora delar af ett ämne åtskiljas. [Sickt, Sigt.]

SIKTA, si'kta, v. a. 1. Medelst sikt åtskilja olika stora delar af ett ämne. *S. mjöl.* — *Siktande*, n. 4. [Siga, Sikta.]

SIKTARE, m. 3. En, som siktar.

SIKTDUK, m. 2. Väfnad, som begagnas till botten på finare siktar.

SIKTER, se *Sekreterare*.

SIKTMAKARE, m. 3. Handtverkare, som förfärdigar siktar.

SIKTMJÖL, n. sing. Siktadt mjöl.

SIKTNING, f. 2. Den operation, då något siktas.

SIKTOVARN, f. 2. Ställe, der mjöl siktas.

SIKTYVERK, n. 3. Den inrättning i en qvarn, hvarmedelst mjöl siktas.

SIL, m. 2. Redskap i form af ett såll med silduk till botten, hvarigenom vätskor silas. — *Ss. S-botten*.

SILA, v. a. 1. Låta en vätska gå genom en sil, för att sålunda afskilja uti vätskan befintliga uppslammade fasta delar, som dervid qvarstanna på silduken. *S. af, bört, ifrån, igenom*, se *Afsila*, &c. — *S. sig*, v. r. *S. sig fram, igenom*, säges om vätskor, isynn. vatten, när de tränga fram igenom porösa kroppar eller genom helt fina hål, öppningar. Likaså *S. sig in, ned, ut.* — *Silande*, n. 4.

SILBEN, si'bén, n. 3. Ett ben i hufvudskålen, som är fästadt emot pannbenet ofvan och inom näsbenets rot.

SILBLECK, n. 3. Med många små hål genomborrad bleck, som begagnas att sila igenom.

SILDUK, m. 2. Väf, som begagnas till botten på en sil, oftast en icke allt för fin och skör linneväf, men äfven ofta af flanel eller hattmakarfil.

SILÉNÖRT, f. 3. Örtslägdet *Silene*.

SILESHÅR, n. 3. Se *Daggört*.

SILF, brukas stundom i sammansättningar i st. f. *Silfver*, mest i äldre språket.

SILFVER, n. sing. 1) Elektropositiv metall, smidig, utmärkt tånjbar, af hvit färg. — 2) (kollektivt) Hvarjehanda saker af silfver, isynn. kärl. — Har sammansättningarna *Kyrk-, Bordsilfver*, m. fl. — *Ss. S-arbete, -artad, -bergverk, -beslag, -beslagen, -blandad, -färg, -färgad, -galon, -grufva, -hall, -haltig, -hvit, -klimp* eil. *-klump, -krona, -kärl, -lik, -malm, -medalj, -mynt,*